

Sygn. akt II Ka 867/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Sędziowie:	SSO Grażyna Jaszczuk SSO Grażyna Orzechowska (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Jarosława Kowalczyka

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2019 r.

sprawy **P. R.** i **K. R.**

oskarżonych art. 271 § 3 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 16 października 2018 r. sygn. akt II K 253/18

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 930 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 867/18

UZASADNIENIE

P. R. oraz **K. R.** zostali oskarżeni o to, że działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, **K. R.** przygotował w dniu 9 stycznia 2018 roku w **W.** poświadczającą nieprawdę fakturę VAT nr (...) na sprzedaż spółce (...) sp. z o.o. artykułów przemysłowych, którą wystawiła i przedłożyła w spółce (...), wprowadzając w błąd pracowników spółki co do faktu takiej sprzedaży, która w rzeczywistości nie miała miejsca, doprowadzając w ten sposób w dniu 10 stycznia 2018 roku w **T.**, gm. **M.** w/w spółkę do niekorzystanego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.112,53 zł,

tj. o czyn z art. 271 § 3 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 16 października 2018 r., sygn. II K 253/18:

I. oskarżoną **P. R.** uznał za winną tego, że w dniu 09 stycznia 2018 r. w **W.**, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako osoba uprawniona, wystawiła poświadczającą nieprawdę fakturę VAT nr (...) na sprzedaż (...) sp. z o.o. z siedzibą

w T. artykułów przemysłowych, którą następnie w dniu 10 stycznia 2018 r. – działając wspólnie i w porozumieniu z K. R. – przedłożyła w wyżej wymienionej spółce, wprowadzając w błąd jej pracowników co do faktu stwierdzonej nią sprzedaży, która w rzeczywistości nie miała miejsca, doprowadzając ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.112,53 złote, to jest czynu z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał ją, zaś na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. oskarżonego K. R. uznał za winnego tego, że na początku stycznia 2018 r., nie później jak 09 stycznia 2018 r. w W., w zamiarze, aby P. R. dokonała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czynu zabronionego – poświadczenia nieprawdy w fakturze VAT nr (...) na sprzedaż (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. artykułów przemysłowych swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że przygotował fakturę, którą w dniu 09 stycznia 2018 r. P. R. wystawiła, a następnie działając z nią wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził wyżej wymienioną spółkę do niekorzystanego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.112,53 złote, w ten sposób, że w dniu 10 stycznia 2018 roku P. R. fakturę tę przedłożyła w wyżej wymienionej spółce, wprowadzając w błąd jej pracowników co do faktu stwierdzonej w niej sprzedaży, która w rzeczywistości nie miała miejsca, tj. czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres po 2 (dwa) lata w stosunku do każdego z nich;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 74 § 1 kk zobowiązał oskarżonych do informowania Sądu o przebiegu okresów próby raz na 6 (sześć) miesięcy;

V. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonych solidarnie obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. kwoty 11.112,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;

VI. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwoty po 920 (dziewięćset dwadzieścia) złotych oraz obciążył ich poniesionymi w sprawie wydatkami w częściach równych, tj. w kwotach po 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Wyrok ten w całości zaskarżył obrońca obu oskarżonych P. R. i K. R., wnosząc dwie apelacje, które zawierały dokładnie te same zarzuty i to same uzasadnienie.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

a. ***naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, w szczególności:***

- ***art. 4 kpk***, poprzez jego niezastosowanie, co doprowadziło do naruszenia zasady obiektywizmu oraz skutkowało nie zbadaniem przez Sąd I instancji wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, gdy tymczasem z okoliczności sprawy bezspornie wynika, że w realiach niniejszej sprawy występowały dowody przemawiające na korzyść oskarżonego, w postaci zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. do przedstawienia ksiąg rachunkowych za styczeń 2018 r., obrazujących rozliczenie, bądź usunięcie z kosztów spornej faktury VAT, a także zobowiązania wyżej wymienionej spółki do przedstawienia dokumentacji magazynowej obrazującej ruch magazynowy w tej spółce w roku 2017 (dokumenty przyjęcia na magazyn i wydania z magazynu) wszystkich towarów dostarczonych w 2017 roku przez oskarżonego w ramach prowadzonej przez jego żonę P. R. działalności

gospodarczej pod nazwą J. (...) P. R., których to przeprowadzenia i rzetelnego zbadania odmówił Sąd I instancji, a które to dowody wskazywały w sposób bezsporny na brak winy oskarżonego;

- **art. 5 kpk**, poprzez jego niezastosowanie, co doprowadziło do naruszenia przez Sąd I instancji zasady domniemania niewinności i skutkowało przyjęciem z góry – podobnie jak uczyniła to zarządca przymusowy, ustanowiona dla spółki (...) sp. z o.o. – że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn bez przeprowadzenia wniosków dowodowych, udowadniających jego niewinność, gdy tymczasem z okoliczności sprawy bezspornie wynika, że w realiach niniejszej sprawy występowały dowody wskazujące na niewinność oskarżonego, w postaci zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. do przedstawienia ksiąg rachunkowych za styczeń 2018 r., obrazujących rozliczenie, bądź usunięcie z kosztów spornej faktury VAT, a także zobowiązania wyżej wymienionej spółki do przedstawienia dokumentacji magazynowej, obrazującej ruch magazynowy w tej spółce w roku 2017 (dokumenty przyjęcia na magazyn i wydania z magazynu) wszystkich towarów dostarczonych w roku 2017 przez oskarżonego w ramach prowadzonej przez jego żonę P. R. działalności gospodarczej pod nazwą J. (...) P. R., których to przeprowadzenia i rzetelnego zbadania odmówił Sąd I instancji, a które to wnioski dowodowe wskazywały bezspornie na brak winy oskarżonego;
- **art. 7 kpk**, poprzez jego błędne zastosowanie, co doprowadziło do dokonania przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków: K. C., E. N., M. G., K. Z., P. M., a w szczególności J. J. oraz J. R. i L. R. i poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego i przyjęcie, że oskarżony przygotował fakturę VAT poświadczającą nieprawdę dokonanych na rzecz rzekomo pokrzywdzonej spółki (...) sp. z o.o. sprzedaży, które to zeznania miały istotny wpływ na treść wyroku, gdy tymczasem wyżej wymienieni świadkowie jednoznacznie zeznali, że towar dostarczony do (...) sp. z o.o. był zamawiany i przyjmowany przez innych niż M. G. pracowników, również po godzinach jej pracy, spółka (...) sp. z o.o. nie prowadziła ewidencji stanów magazynowych dostarczanych przez oskarżoną do spółki towarów, zaś przygotowana przez oskarżonego faktura VAT była w sposób przyjęty w spółce opisana i zaakceptowana przez dwie inne uprawnione do tego osoby;
- **art. 92 kpk**, poprzez jego niezastosowanie i oparcie wyroku z dnia 16 października 2018 r. na niepełnym materiale dowodowym, gdy tymczasem z okoliczności sprawy bezspornie wynika, że w realiach niniejszej sprawy występowały inne dowody mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w postaci zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. do przedstawienia ksiąg rachunkowych za styczeń 2018 r., obrazujących rozliczenie, bądź usunięcie z kosztów spornej faktury VAT, a także zobowiązania wyżej wymienionej spółki do przedstawienia dokumentacji magazynowej obrazującej ruch magazynowy w tej spółce w roku 2017 (dokumenty przyjęcia na magazyn i wydania z magazynu) wszystkich towarów dostarczonych w roku 2017 przez oskarżonego w ramach prowadzonej przez jego żonę P. R. działalności gospodarczej pod nazwą J. (...) P. R., których to przeprowadzenia i rzetelnego zbadania odmówił Sąd I instancji, a które to wnioski dowodowe wskazywały bezspornie na brak winy oskarżonego;
- **art. 170 § 1 pkt 2 kpk**, poprzez jego błędne zastosowanie i oddalenie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu w postaci zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. do przedstawienia ksiąg rachunkowych za styczeń 2018 r., obrazujących rozliczenie, bądź usunięcie z kosztów spornej faktury VAT, a także zobowiązania wyżej wymienionej spółki do przedstawienia dokumentacji magazynowej obrazującej ruch magazynowy w tej spółce w roku 2017 (dokumenty przyjęcia na magazyn i wydania z magazynu) wszystkich towarów dostarczonych w roku 2017 przez oskarżonego w ramach prowadzonej przez jego żonę P. R. działalności gospodarczej pod nazwą J. (...) P. R., których to przeprowadzenia i rzetelnego zbadania odmówił Sąd I instancji, a które to wnioski dowodowe wskazywały bezspornie na brak winy oskarżonego, gdy tymczasem wnioskowane przez obrońcę oskarżonej dowody miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności mogły wykazać, iż towary objęte fakturą VAT rzeczywiście zostały dostarczone do spółki (...) sp. z o.o., a sama faktura VAT – uznana za ważną i rzetelną – została rozliczona przez spółkę, zaś podstawa opodatkowania została pomniejszona, a do dnia dzisiejszego deklaracja VAT-7 za styczeń 2018 r. nie została skorygowana;

- **art. 170 § 4 kpk**, poprzez jego niezastosowanie i niedopuszczenie w późniejszym toku postępowania wniosku obrońcy oskarżonej wniosku obrońcy oskarżonej wykazujące również brak winy oskarżonego, w zakresie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu w postaci dokumentacji księgowej (...) sp. z o.o., gdy tymczasem dowód ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś zeznania złożone przez świadków przesłuchanych w sprawie jednoznacznie wskazywały, że przygotowana przez oskarżonego faktura VAT przedstawiała realną dostawę towarów do spółki (...) sp. z o.o. oraz że zamówienia i dostawy niejednokrotnie odbywały się z pominięciem M. G., a towary tego samego rodzaju co wymienione w spornej fakturze były przez spółkę (...) sp. z o.o. zamawiane i kupowane;
- **art. 410 kpk**, poprzez jego niezastosowanie i pominięcie przy ocenie materiału dowodowego dowodu w postaci treści zeznań J. J., J. R. i L. R., co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez poczynienie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych, co do sprawstwa oskarżonego, gdy tymczasem z treści zeznań wyżej wymienionych świadków bezspornie wynikało, że towar dostarczony do (...) sp. z o.o. był zamawiany i przyjmowany przez innych niż M. G. pracowników, również po godzinach jej pracy, spółka (...) sp. z o.o. nie prowadziła ewidencji stanów magazynowych dostarczanych do spółki towarów, zaś faktura przygotowana przez oskarżonego była w sposób przyjęty w spółce opisana i zaakceptowana przez dwie inne uprawnione do tego osoby;
- **art. 424 § 1 pkt 1 kpk**, poprzez jego niezastosowanie i niewskazanie przez Sąd I instancji jakim dowodom dopuszczonym i przeprowadzonym w toku postępowania Sąd I instancji dał wiarę, a jakim wiary tej odmówił i dlaczego, gdy tymczasem dokładne ustalenie okoliczności, na których Sąd I instancji oparł się ferując wyrok, jest niezbędne dla ustalenia analizy prawidłowości dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń,

b. **błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku**, polegający na dowolnym przyjęciu, że w oparciu o dowód z zeznań świadka K. C., M. G. oraz znajdujących się w aktach sprawy faktur VAT, obrazujących dokonanie przez (...) sp. z o.o. zamówienia towaru we wcześniejszym okresie, że oskarżony faktycznie nie dostarczył do spółki (...) sp. z o.o. towaru objętego sporną fakturą VAT oraz że faktura przygotowana przez oskarżonego rażąco odbiegała swą wysokością od wystawionych poprzednio przez ten sam podmiot, gdy tymczasem z zebranego w aktach materiału dowodowego bezspornie wynika, że rzekomo poszkodowana spółka (...) sp. z o.o. nigdy nie prowadziła rejestru stanów magazynowych dostarczanych do niej towarów od oskarżonych, a zatem nie sposób bezspornie przyjąć, że towar taki w rzeczywistości nigdy nie znajdował się magazynie spółki, zaś odnosząc się do wysokości spornej faktury – z zeznań świadków J. J., K. Z. i J. R. bezspornie wynika, że oskarżony wystawiał w przeszłości faktury VAT na rzecz spółki (...) sp. z o.o. w różnej wysokości, raz mniejszej, raz większej, a nadto sporna faktura była zbiorczą fakturą za towar z różnych dostaw z całego roku.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie, wydanego w dniu 16 października 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 253/18 i niewinnienie oskarżonego/oskarżonej od dokonania zarzucanych czynów.

Oskarżyciel posiłkowy wniósł odpowiedź na w/w apelację obrońcy (k. 273-279).

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonych poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Prokurator i pełnomocnik oskarżyciel posiłkowego wnieśli o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżeni P. R. i K. R. przyłączyli się do stanowiska swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Wielość i obszerność podniesionych w niej zarzutów nie przyczyniła się wcale do wyższej skuteczności wniesionego środka odwoławczego, skoro miały one charakter wtórny i wielokrotnie poruszano w nich te same kwestie. Odrębne złożenie dwóch takich samych środków odwoławczych, zamiast jednego dokumentu, w który wyraźnie wskazano, iż obrońca reprezentuje

dwóch klientów oskarżonych w tej samej sprawie, których interesy wzajemnie się nie wykluczają, również należy odebrać jako nieprawidłowe.

Przechodząc do meritum, ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, generująca poczynione ustalenia faktyczne, nie nasuwa jakichkolwiek zastrzeżeń Sadu II instancji. Stwierdzenie to jest wynikiem konfrontacji całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z treścią pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, w których Sąd I instancji wyczerpująco przedstawił, którym dowodom oraz w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a którym i w jakiej części oraz z jakich przyczyn przymiotu wiarygodności odmówił. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, pozbawiony luk, czytelny i poprawny logicznie.

Sąd Odwoławczy nie stwierdził w zaskarżonym wyroku naruszenia art. 7 kpk. Ustalenie przez Sądu meriti, iż nie dokonano zamówienia na artykuły BHP wyszczególnione w spornej fakturze i nie dostarczono ich na teren zakładu produkcyjnego spółki (...), zyskało aprobatę Sądu II instancji. Kwota spornej faktury różniła się diametralnie od tych, które zazwyczaj były wystawiane przez oskarżoną za zakup środków czystości i artykułów BHP. Sąd Rejonowy słusznie zwrócił uwagę, iż dzień wcześniej tj. w dniu 8 stycznia 2018 r. oskarżona wystawiła inną fakturę dotyczącą kwoty 835,27 zł, przy czym bezspornym jest, że artykuły w niej wyszczególnione po pierwsze zostały zamówione, zaś po drugie dostarczone do spółki (...). Wyjaśnienia oskarżonych i zeznania świadków zostały ocenione swobodnie, zgodnie z przepisem art. 7 kpk. Zgodnie z relacją J. J., tylko i wyłącznie M. G. była osobą uprawnioną do zamawiania artykułów BHP (k. 36v), słusznie zatem Sąd Rejonowy na jej zeznaniach oparł wyrok skazujący dochodząc do przekonania o winie oskarżonych. Sąd meriti wybrał jedną ze sprzecznych wersji zdarzenia, wynikającą z relacji przesłuchiwanych w sprawie świadków, wyczerpująco argumentując zajęte przez siebie stanowisko przy jednoczesnym powołaniu się na stwierdzone w sprawie okoliczności bezspornych, logikę sytuacji oraz doświadczenie życiowe. Argument Sądu Rejonowego, iż trudno o przekonanie, że zamówienia na kwotę przeszło 11.000 zł odbyły się niepostrzeżenie i całkowicie poza świadomością pracownika, który za zamówienia odpowiadał i się z nich rozliczał (M. G.), Sąd Odwoławczy ocenił jako przekonujący i zgodny z przepisem art. 7 kpk. Jeżeli chodzi o samo wystawienie spornej faktury, to zgodnie z zeznaniami P. M., których skarżący nie kwestionował, a nawet twierdził, iż są one dla oskarżonych korzystne i przemawiają za odrzuceniem wniosku o ich winie, faktura „zbiorcza” nie powinna być wystawiona w późniejszym czasie niż po upływie miesiąca (k. 43). Sprzeczną z doświadczeniem życiowym jest sytuacja, w której firma oskarżonej miałaby na przestrzeni kilku miesięcy dostarczać środki BHP spółce (...) niejako „na kredyt”, tym bardziej przy uwzględnieniu, iż robiła (tj. dostarczała towar i wystawiała inne faktury) regularnie – jak już wskazano nawet dzień wcześniej w stosunku do spornej faktury (8 stycznia 2018 r. na kwotę 835,37 zł).

W przedmiotowej sprawie do czynienia mieliśmy z wyjątkową niekonsekwencją skarżącego, który z jednej strony domaga się, aby przeprowadzić konkretny dowód w postaci zobowiązania spółki do przedstawienia dokumentacji obrazującej ruch magazynowy w spółce (...), zaś z drugiej strony sam przyznaje w zarzucie z zakresu błędów w ustaleniach faktycznych, że spółka ta nigdy nie prowadziła rejestru stanów magazynowych towarów BHP, dostarczanych przez oskarżoną. W powyższym kontekście, stanowczego podkreślenia wymaga, iż wielokrotnie poruszona w apelacji kwestia odrzucenia/uwzględniania wniosków dowodowych obrońcy, jak również kwestia rozliczenia spornej faktury VAT podlegała już osądowi w prawomocnym postanowieniu Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 1 października 2018 r. (k. 208) i w ocenie Sądu Okręgowego brak jest racjonalnych przesłanek, aby po raz kolejny przytaczać te same argumenty. Uzasadnienie wyroku nie jest miejscem właściwym do wskazywania powodów oddalenia wniosku dowodowego, miejscem takim jest uzasadnienie postanowienia wydanego na podstawie art. 170 § 1 pkt 1-5 kpk (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2017 r., sygn. IV KK 57/17, LEX nr 2269096). Dopiero prawomocny wyrok odnośnie fikcyjności faktury będzie stanowił podstawę do dokonania zmian w księgach rachunkowych spółki (...). Przy spełnieniu przesłanek z art. 170 § 1 pkt 1-5 kpk regulujących kwestię przyczyn oddalenia wniosków dowodowych, nie może być mowy ani o obrazie art. 4 kpk, ani o obrazie przepisu art. 5 § 2 kpk w formie zarzucanej przez skarżącego. Naruszenie art. 4 kpk w ogóle nie może stanowić samodzielnej podstawy odwoławczej.

Obnosząc się do zarzutu obrazy art. 5 kpk, zaznaczyć należy, iż skarżący nie doprecyzował czy zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuca naruszenie art. 5 § 1 kpk, czy też art. 5 § 2 kpk, niemniej jednak uważna lektura uzasadnienia wniesionej przez niego apelacji prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż postuluje on zastosowanie wobec oskarżonych zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 kpk). W ocenie Sądu Okręgowego, w odniesieniu do zaskarżonego rozstrzygnięcia i jego realiów, jest to zabieg pozbawiony merytorycznych podstaw, w szczególności biorąc pod uwagę, iż skarżący wraz z zarzutem obrazy art. 5 kpk, przy zachowaniu tożsamej argumentacji, podniósł zarzut naruszenia art. 7 kpk, chociaż przepisy te mają charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. Stan określany przez ustawodawcę jako "niedające się usunąć wątpliwości" (art. 5 § 2 kpk) powstaje dopiero w następstwie oceny dowodów. Wtedy dopiero można bowiem stwierdzić, czy wątpliwości, jeśli w ogóle wystąpiły, były poważne i istotne, a nie jedynie spekulatywne oraz czy i jakie one miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego. Przepis art. 5 § 2 kpk nie może automatycznie pociągać za sobą interpretacji materiału dowodowego wyłącznie na korzyść oskarżonego, co w praktyce musiałoby sprowadzać się do dania wiary wyłącznie jego wyjaśnieniom, w których umniejsza on swoją rolę w zdarzeniu i obdarzeniem przymiotem wiarygodności dowodów korzystnych dla niego, z automatycznym odrzuceniem wszystkich pozostałych.

W niniejszej sprawie ocena dowodów została przeprowadzona nie tak jak życzyliby sobie skarżący, ale Sąd I instancji miał w polu uwagi wszystkie przeprowadzone dowody i okoliczności ujawnione na rozprawie. Przepis art. 410 kpk nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń Sądu. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów, przykładowo dwóch grup zeznań świadków, wynikają wzajemnie sprzeczne fakty. Nie można zatem zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń Sądu, gdy ten rozważył je, ocenił ich znaczenie i odrzucił w sposób przewidziany w art. 7 kpk.

Jednocześnie jako nieprawidłowe należy uznać jednoczesne podniesienie przez obrońcę zarzutów obrazy art. 92 kpk i art. 410 kpk. Kluczowym w tej kwestii jest ujawnienie przez Sąd Rejonowy w Węgrowie dowodów z postępowania przygotowawczego na rozprawie głównej. W sytuacji, gdy Sąd wyrokował po przeprowadzeniu rozprawy, zarzut obrazy art. 92 kpk jest zbędny i nieadekwatny. Art. 410 kpk jest przepisem szczególnym względem art. 92 kpk, gdyż odnosi się do dowodów ujawnionych na rozprawie, a art. 92 kpk w sposób ogólny odnosi się do całości ustaleń faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia sądu na każdym etapie postępowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 09 listopada 2015 r., sygn. II AKa 118/15, LEX nr 2009598).

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutu obrazy art. 424 § 1 kpk w zakresie wadliwości pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy sporządził pisemne uzasadnienie na poziomie w zupełności wystarczającym, umożliwiającym - po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym - na weryfikację prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, jak również w zakresie zagadnień koniecznych do rozważenia z urzędu, w szczególności biorąc pod uwagę ustawowy wymóg zwięzłości tegoż dokumentu. Nadto, zgodnie z art. 455a kpk, niestrzymanie przez uzasadnienie wyroku standardów z art. 424 kpk nie może stanowić podstawy uchylecia orzeczenia.

Dnia 12 stycznia 2018 r. w spółce (...) zaczął działać zarząd przymusowy, przy czym sporną fakturę na ponad 11 tys. zł wystawiono zaledwie trzy dni wcześniej w dniu 9 stycznia 2018 r., zaś opłacono ją już kolejnego dnia roboczego (6 dni przed terminem zapłaty). W ocenie Sądu Odwoławczego, rozważenia tego, czy mieliśmy do czynienia z celowym wykorzystaniem przez oskarżonych powyższej sytuacji zabrakło w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym, niemniej jednak wnioski w tym względzie nie stanowiły warunku koniecznego, aby możliwym było stwierdzenie winy oskarżonych. W efekcie, Sąd Odwoławczy nie stwierdził potrzeby zastosowania procedury uzupełnienia uzasadnienia w trybie art. 449a kpk.

Bezzasadność wszystkich zarzutów z zakresu obrazy przepisów procesowych, czyni niezasadnym także wywiedziony w apelacji wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, który miałby być następstwem uchybień w zakresie postępowania dowodowego. Jak wskazuje się w orzecznictwie, jeżeli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Apelującego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. II AKa 171/15, Legalis

Numer 1337292). Proces dochodzenia przez Sąd Rejonowy do takich, a nie innych wniosków był prawidłowy, zaś pierwszoinstancyjne postępowanie dowodowe nie wymaga uzupełnienia. Reasumując, Sąd Odwoławczy nie stwierdził w zaskarżonym wyroku ani uchybienia nazywanego w orzecznictwie i doktrynie „błędem braku”, ani tzw. „błędu dowolności”.

Powyższe rozważania doprowadziły do słusznie przyjętej przez Sąd Rejonowy konkluzji, którą Sąd Okręgowy w pełni akceptuje, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy w zakresie uznania winy P. R. i K. R..

Biorąc pod uwagę kategorię zarzutów podniesionych w apelacji, przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie miał podstaw, by na skutek jej treści odnieść się do rodzaju i wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 275/17, Legalis Numer 1728581).

Z powyższych względów, nie dostrzegając podstaw do ingerencji w zaskarżony wyrok, Sąd Okręgowy w Siedlcach utrzymał go w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie apelacyjne, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), zasądzając od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 930 (dziewięćset trzydzieści) złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, na podstawie art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.